

161. Dájúdájú àwọn tí wọn sàìgba (Allaahu) gbó tí wọn sì kú sórii àìgbàgbò, ibi (ègún) Allaahu àti ti àwọn malaika àti ti àwọn èniyàn pátápátá wà lórii wọn.

162. Wọn yòò máa gbé níbẹ̀ (nínú un iyà). (Allaahu) kò níí dín iyà náà kù fún wọn, bẹ̀ẹ̀ ni kò níí sí isinmi fún wọn.

163. Àti pé Olùjòsinfún un yín, Olùjòsinfún kan soṣo ni, kò sí Olùjòsinfún miiran léyìn-in Rẹ̀, (Ọ̀un ni) Ọlópọ̀ àánú, Alàánú jùlọ̀.

164. Dájúdájú nínú un didá àwọn sánmò àti ilẹ̀ àti pàsípààrò ọ̀rú àti ọ̀sán, àti àwọn ọ̀kọ̀ tí wọn n rìn geere lójú omi tí wọn n ẹ̀ àwọn èniyàn ní ànfaàní, àti omi ọ̀jò tí Allaahu n sòkalẹ̀ láti sánmò tí Ó fí n jí ilẹ̀ tí ó kú, tí Ó tún tan àwọn èdà abẹ̀mí ká sí oríi rẹ̀, àti yíyípadà atẹ̀gùn àti ẹ̀sújò tí A tẹ̀ba láàrín sánmò àti ilẹ̀, dájúdájú, àwọn àmì àrìwòye ni (àwọn nnkan wònyìi jẹ̀) fún àwọn èniyàn tí wọn ní làákáyè.

165. Ó sì wà nínú un àwọn èniyàn tí wọn n jòsìn fún àwọn nnkan miiran tí wọn yàtò sí Allaahu. Wọn nífẹ̀ẹ̀ sí wọn gègè bí ó ti yẹ kí wọn fẹ̀ràn-an Allaahu. Sùgbón àwọn tí wọn gba Allaahu gbó nífẹ̀ẹ̀ púpọ̀ jùlọ̀ sí Allaahu. Tí ó bá sì ẹ̀ wí pé àwọn tí wọn ẹ̀ àbòsí lẹ̀ rí (àkòkò tí) wọn yòò rí iyà, (wọn i bá mò pé) gbogbo agbára, dájúdájú ti Allaahu ni àti pé dájúdájú Allaahu le koko ní ijeniníyà.

166. Nígbà tí àwọn olóri yòò máa yera fún àwọn tí wọn tẹ̀lẹ̀ wọn, nígbà tí wọn bá sì fojú kan iyà, ohun tí ó so wọn pọ̀ yòò sì já.

167. Àti pé àwọn tí wọn tẹ̀lẹ̀ wọn yòò wí pé: Ibáṣe pe à lẹ̀ padà sí ayé ni, àwa náà i bá kò wọn sílẹ̀ gègè bí wọn tí kò wá sílẹ̀. Bàyíí ni Allaahu yòò fí àwọn isẹ́c wọn hàn wọn, yòò di òfò fún wọn, wọn kò sì ní jáde nínú un iná.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ
لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾
خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
يُنْظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَالْفَلَكَ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ
وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ
الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ
وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا
يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ
وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ
لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ
الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ
وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كُنَّا نَدْرِي مَا كُنَّا بِنُفَعِهِمْ كَمَا تَبَرَّءُوا
مِنَّا كَذَلِكَ يَرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلْتُمْ حَسْرَاتٍ عَلَيْهِمْ
وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾